

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold.,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in opravnništvo sta v Alojznici.

Sveta Jedert o petji.

(Konec.)

Poslušajmo, kar dalje pripoveduje sv. Jedert (III, 25.): „Ko je nekoč se zelo trudila, posamezne sekirice in besede pobožno peti, pa jo je človeška slabost v tem čestokrat motila, rekla je žalostna sama pri sebi: „Oj, kaj pač more koristiti ta trud, ki ga skruni tolika nestanovitnost?“ Gospod pa, ki njene žalosti ni mogel sterpeti, pokazal ji je, djal bi, z lastnimi rokami svoje Božje Serce v podobi goreče svetilnice in ji je rekel: „Glej, moje Serce! najslajši organon presvete Trojice! Temu Sercu z zaupanjem prepusti vse, česar iz svojih moči ne moreš prav popolnoma izveršiti; in v mojih očeh bo vse veljalo za najpopolneje. Kajti kakor je zvest služabnik vselej pripravljen, svojemu gospodu vse prav po volji stvoriti, bo odslej moje Serce ti vselej odperto in pripravljeno, vsako uro vse tvoje nepopolnosti in vnemarnosti spopolnovati“. Nad toliko ponižnostjo, tolikim Gospodovim usmiljenjem se je prestrašila in stermela. Ni mogla razumeti, zdelo se ji ni dostojno, da presveto, prevzvišeno Serce njenega Boga, ta neizmerna zakladnica Božja in Njegovih dobrot, se tako daleč poniža, da hoče služiti nji, tako revni, tako nizki stvarici.

Gospod pa jo v tej maloserčnosti ljubeznjivo podučil in osrečil z naslednjo priliko: „Ti bi imela, ji pravi, lepo doneč, vitek glas in pri tem tudi veliko veselje do petja, zraven tebe pa bi kdo stal, ki slabo poje, ima težek neprijeten glas, da z velikim trudom komaj kaj opravi; bi li ne bila nevoljna, ko bi bila pripravljena, ko bi se mu ponudila opraviti, kar njega toliko truda stane, pa bi ti ne hotel prepustiti? Tako tudi moje Božje Serce, ki pozna človeško slabost in nestanovitnost, neizrečeno hrepeni, da mu ti, če ne z besedami, saj z kakim migljejem prepustiš, da spopolni, izverši, kar ti sama ne moreš popolnoma dobro izveršiti. Moje serce vse premore, ker je vsemogočno, vse najbolje ve, ker je neskončno modro, vse z največjim veseljem stvoril, ker je neizmerno dobrotljivo in usmiljeno“. —

Dovolj so določne besede, ni treba več pojasnila, ne več spodbujevanja. Sv. Jedert je stermela, dasi je bila že vajena, prejemati največje, neslišane milosti; stermimo tudi mi, kolikor bolj spoznavamo čudež, bodimo hvaležni, zatecimo se, preden v petji jamemo izlivati svoja čutila, v najsvetejše Serce, k Njemu kličimo (Domine in unione etc.): „O Božje Serce! zedinjen s tistim

Božjim namenom, v katerem si Ti na zemlji Boga hvalilo in poveličevalo, Ti zdaj dárujem petje svoje. Razsvetli mi um, vžgi mi serce, da Ti pojem dostojno, pazljivo ter pobožno, in da zaslužim uslišan biti pred obličjem veličastva Tvojega“.

Po teh izgledih, kako se je svetnica splošno notranje sobrala in pripravila k liturgičnemu petju, poslušajmo pa sedaj še nekatere druge, ki nam dovedujejo, kaj da je svetnica mislila, ko je v koru prepevala. Tudi v tem je strogo liturgična in globoko dogmatična; skoz in skoz ostaja vedno le pri sv. obredu in pri besednem pomenu sv. rekov. Njena čutila, njena navdihovanja so neizrečeno bogata; čuditi se je, kako da je med bežečo, tekočo melodijo, toliko tako raznovertnega mogla s posamnimi besedami sterniti. Pri svetnikih so naravne duševne moči, um in volja, sè stanovitno vajo in junaškim trudom vterjene, razvite, da imate veliko večjo moč in zmožnost. Tem potom očiščene in djal bi povišane duševne moči, prešine milost Božja in jim v trenutku pokaže, kar jezik človeški skuša opisati v mnogih besedah. In tako zamore kak svetnik le prav kratek čas življenja si toliko zaslužiti, takó duševno obogateti in se povzdigniti, kakor kak drugi po cele dni. Mi pevci pa si hočemo iz tega zapomniti, koliko da zgubimo, če dragocene trenutke službe svoje pustimo zginiti brez notranjega življenja, brez molitve. Sv. Jedert pri petji v koru zbere v duhu okrog sebe vse stvari, da ž njimi Bogu hvalo poje; pri „Gloria Patri“ se prikloni z vsem stvarstvom, ter ponižno in spoštljivo časti, poveličuje presv. Trojico; pri „sicut erat“ se dvigne, gre v duhu k najsvetejšemu Sercu, Ga goreče pozdravi, Ga slavi, da so v Njem v neizmerni obilnosti skrita Božja bogastva. Gosto čudežna dela Božja sama pozivlje, naj poveličujejo svojega stvaritelja; ta misel je posebno bogata in priserčna v „Credo“. Če se kje v petji nahaja kaka razdelitev na troje, misli na tri Božje Osebe; moli brezkončno vsemogočnost Boga Očeta, nerazumljivo modrost Boga Sina, presladko dobrotljivost Boga sv. Duha. Pri razkrojbí na pet delov prav iz serca pozdravi presvete Jezusove rane. Popisuje, kako je to pobožnost nekđaj opravljala sveti dan. (IV, 2.) Pri prvi verstici kakega psalma (Venite exultemus Domino) se je vergla na tla pred rano desne noge, in dobila odpuščanje grehov, ktere je stvorila v napačnih mislih in besedah. Pri rani leve noge je zadobila milost, da se ji je nadomestila, spopolnila vsa dolžna popolnost v sv. mislih in besedah. Pred rano blažene leve roke je zadobila odpuščanje vseh zanikernosti v grešnih delih, pri desni roki spopolnjenje vseh svojih pomanjkljivih dobrih del. Pri peti kitici šla je k presladki rani desne strani Jezusove, ki v obilnosti krije v sebi vsa bogastva, jo je pobožno poljubila, in je bila z rožnato vodo, kateri je sulica odperla pot, očiščena vseh madežev, z dragoceno kervijo, pa ozalšana z vseimi čednostmi.

Na sv. veliki čertetek (IV, 25.) poljubila je pobožno pri „Kyrie eleison“ v imenu celega kerščanstva presladko Serce, pri „Christe eleison“ preblažene ustnice, in je prosila odpuščanja vseh grehov, ki so bila z ustnicami stvorjena, pri „Kyrie“ presvete roke v odpuščanje grehov, ki so v sv. cerkvi z djanjem bili storjeni. — Kolike vrednosti da je tako petje, pokazal ji je Gospod nekoč v prikazni sveti večer. (IV, 2.) Videla je, kako je Gospod v koru sedel med tem, ko so prepevale psalme in kakor zlate klopke mu polagale v naročje; po

končani molitvi prišla sta dva angela z zlato ploščico, Zveličar je položil zlate klopke na njo in pokazale so se na klopkah vse posamezne besede, kakor dragi kamenčki v prekrasni raznoverstnosti; vsak kamenček se je lesketal v čudoviti bliščobi in je donel z neizrečeno sladkim glasom; to pa je Gospoda toliko ganilo, da je ves blagoslov, ki je od tod na sveto cerkev se razlival, molivcem dvojno povernil. Katere so pa brez pobožnosti prepevale, njihova klopka je na zemlji obležala.

V službi tedaj, v katero nas je Bog poklical, si moramo prizadevati tako peti, da se naša nepretergana pobožnost kakor zlata nit vviije v klopko, v njo pa se razni zdihljeji, razna čutila vpleto kakor bliščéči dragi kamenčki.

Bilo je že proti koncu njenega življenja, ko je svetnico položilo na težko bolniško posteljo, in med sv. konventualno mašo je tedaj imela prečudno vizijo ženitvanjske maše (IV, dodatek k poglavju 59.), v kateri se je Zveličar skrivnostno ž njo poročil, pri kateri zaročitvi so angeli prepevali. Pri „Kyrie eleison-u“ se ji je zdelo, da sta jo dva angelska kneza izmed sedežev peljala pred Boga Očeta, kjer se je na obličje vergla in molila in pri vsakem izmed treh zdihljejev zadobila je kako milost. Pri „Christe eleison-u“ peljala sta jo dva keruba k Božjemu Sinu, in tukaj je, kakor nevesta počivajoča na presvetem Sercu, vso sladkost, katero je okušala, vlivala nazaj v njen izvir. Čudovito se je namreč Bog razlival v njeno dušo, njena duša pa zopet nazaj v Boga; v padajočih melodijah je Božje Serce se z neizrekljivo sladkostjo razlivalo v dušo, v vzkipečih melodijah pa je ona z največjim veseljem zopet vse pošiljala Bogu. Pri poslednjih treh „Kyrie“ dovedla sta jo dva serafa k sv. Duhu, ki ji je pri vsakem „Kyrie“ z blagoslovom Svojim eno iz med treh glavnih duševnih moči očistil in spremenil, poveličal.

Če mi pevci hočemo ta nauk porabiti, sebi v prid obrniti, si moramo prizadevati, da z vzkipevajočo melodijo kakor plamen vzkipeva tudi naša ljubezen, naša pobožnost; potem se s padajočimi glasovi zlivajo bogate milosti, milo miro v serce.

Lepe in podučljive so misli, katere so našo svetnico navdajale neke binškozne praznike pri „Agnus Dei“, pri onem petji, v katerem koral izlije vso mogočo priserčnost pred Jagnjetom, ki na altari leži; med tem se versti poljub miru med pevajočimi. Tako so se poljubljali v miru Jezusovem prvi kristjani pred sv. obhajilom. (IV, 39.) „Pri prvem Agnus Dei prosila je ona za celo sv. cerkev, da bi jo Gospod po očetovsko v vsem vladal; pri drugem prosila je za verne duše, da bi jih milostljivo njih terpljenja rešil; pri tretjem, da bi Gospod zasluge vseh svetnikov, ki v nebesih kraljujejo, pomnožil“.

To je njena binškozna molitev prav pred sv. obhajilom, katere je bila deležna vsa samostanska družina z mašnikom. V praznik vstanovitve sv. cerkve se tako spominja njenega terpečega, vojskovalnega in zmagovalnega oddelka; in ona ve, da ta molitev liturgije, če se v njo zatopi, če njo premišluje, jo bolj pripravi, kakor vsaka druga prostovoljna molitev, ravno kakor mašnik se sv. mašo svoje serce boljše pripravi, kakor z vsako drugo še tako gorečo zasebno molitvijo. Isto skusil bo tudi pevec, če skoz globoko liturgijo sledi in potem duhovno sv. obhajilo opravi; kajti Gospod vidi potem v sercu njegovem potresene dišeče cvetlice, katere so vzkile iz molitev sv. cerkve.

Ob praznikih Matere Božje, kateri je Jezus sv. Jedert v posebno varstvo izročil, so te vizije še številneje in posebno ljubomile. Pred vsem je hotela Marija, da se vpliv Njenega vedno pripravljene varstva prav očitno pokaže, in vsim globoko v serce vtisne. Zato vidi svetnica to resnico izraženo v mnogoličnih podobah, kolikorkrat le so v koru molile k Materi pomočnici kerščanstva. Mati Božja se dvigne iz Svojega sedeža; stopi pred Svojega Božjega Sina; Ona kleči pred najsvetejšo Trojico, svoje roke razteguje v varstvo nad molijočimi, razgrinja čez nje Svoje krilo; celo hudobni grešniki hite k Nji — v podobah negnjusnih živalic — in se smejo skriti v Njeno varstvo.

Le dve najlepši prikazni naj še slede tu kot dostojne sklep.

„Ko je v praznik Marijinega Oznanenja med „Salve Regina“ Gospodu tožila, da nikdar ni zadosti Njegove matere častila, ne Ji s spodobnim spoštovanjem služila, in si je zdaj prizadevala z najsvetejšim Sercem to storiti, je videla, kako od najsvetejšega Serca kakor zlate cevke vodijo v serce deviške Matere, toliko cev, kolikor je sv. Jedert želela Marijo častiti, Ji služiti. Skoz vsako teh cev je donela otroška ljubezen Jezusova do Njegove matere, in svetnica je bila tedaj zagotovljena, da njena prejšnja vnemarnost je že nadomestena. Ko je potem pri besedah „Eja ergo advocata nostra“ (Oj! tedaj naša pomočnica) naj milejšo Mater pomoči prosila, se je videlo, kakor da bi Preblaženo k nji vleklo močne vezi; in je rekla, da kolikorkrat Jo kdo s pobožnostjo imenuje srednico svojo, je Njeno materno serce toliko ginjeno, da se ne more zderžati, svoje dobrotljivo serce, naklonjenost svojo mu pokazati. Potem je pela dalje „illos tuos misericordes oculos“ (Oberni k nam svoje milostljive oči); prišla je Marija brado deteta svojega, se nježno nagnila proti zemlji in rekla: „To so moje milostljive oči, katere k svojim častilcem v rešenje obračam“. Zapovedano ji je bilo, te dve besedi naj manj enkrat na dan moliti; gotovo bode ob smertni uri po njih občutila ne malo tolažbo“.

V praznik rojstva preblažene Device je videla (IV, 51), „kako se je nebo odperlo in so angelji prinesli in sredi kora postavili čudovito veličasten sedež“. Na njem je sedela v največji slavi prekrasna Kraljica nebes. V nepopisljivi ljubeznjivosti in zaupljivosti je kazala, kako bo ta praznik molitve samostanske družine milostljivo sprejemala. Sv. angelji pa so spoštljivo sedež obdajali in vsi veseli stregli najvrednejši preblaženi Materi svojega Gospoda. Pridružila se je truma zveličanih duhov na obeh straneh kora in je z njimi (redovnicami) poveličevala v vsaki besedi, ki se je pela, kraljico veličastva. Pred vsako redovnico v koru je razun tega stal še angelj z lepo zeleno vejico v rokah. Te vejice so se razcvitale in sad obrodile, vse v raznih barvah, kakor je bila pobožnost vsaktere. Ko je vse bilo končano, nesel je vsak angelj svojo vejico neizrekljivo vesel k deviški Materi, jo je spoštljivo položil v venec okrog sedeža, na katerem je sedela, v pomnoženje Njene edine časti, Njenega veličastva. Tu je bolnica tožila: „Gorje mi, preljubeznjiva Mati moja! jaz ne zaslužim, pridružena biti tem presrečnim korom pevajočih!“ Presveta Devica pa dobrotljivo odgovori: „Tvoja dobra volja vse nadomesti; in pobožni namen, v katerem si ti, kakor po navadi, te večernice sè sladko donečo hvalo Serca mojega Sina v mojo čast darovala, daleč prekosi vsak le telesni trud“.

* * *

Te dišeče Marijine cvetličice naj sklepajo šopek cvetlic iz bogatega verta razodenj sv. Jederti. Ni težko, za njihovo duhtečo vonjavo hiteti, če je ljubezen vodilo. Naj tudi marsikateri od začetka se čudi, misliti si moramo vedno, da so to nauki svetnikov, da nam kažejo najboljši pot. Seveda to ni edino v pevski šoli; ali eno se mora stvoriti in drugo ne opustiti (sv. Alojzij). In pred vsem zapiši si liturgični pevec globoko v serce: „Le eno je potrebno“.

Kakošne dolžnosti imajo verniki do cerkvenega petja.

Na mnogih krajih terja sv. pismo stare zaveze od izvoljenega ljudstva, naj hvali in povečuje Gospoda s pesnimi. In gotovo je imelo izraelsko ljudstvo dovolj povoda za to. Kajti po pravici je smel David zaklicati: „Ni ga ljudstva, ki bi imelo svoje bogove bliže, kakor je naš Bog“ in „nobenemu družemu narodu ni toliko storil, nobenemu svojih sklepov razodel“.

Kolikor više je pa nova zaveza nad staro in kolikor milosti novega zakona po krasoti presegajo one starega — toliko več uzrokov ima izvoljeno ljudstvo nove zaveze neprenehoma hvaliti Gospoda, svojega Boga. Sv. Cerkev spolnuje to sveto dolžnost z vedno molitvijo in hvalno daritvijo neomadežvanega Jagnjeta. Ker pa Cerkev obstoji iz vernikov, smé ona tudi zahtevati od njih, da z njo sodelujejo; toraj imajo vsi verniki do Boga in Cerkve, kakor v veri in službi božji sploh, tako tudi gléde cerkvenega petja pri daritvi sv. maše gotove dolžnosti. Saj je posebno cerkv. petje ona „daritev hvale, katera Boga časti“ (Ps. 115, 17), in njemu velja poziv kraljevega pesnika: „Pojte Gospodu novo pesen; njegova slava naj se razlega v občini svetnikov“. (Ps. 149, 1.)

Oglejmo si te posamezne dolžnosti.

I. Perva dolžnost vernikov gléde cerkv. petja je: skerbeti za to, da se vse izpelje in uresniči, kar je Cerkev v večjo čast in povečanje v sv. zakramentu pričujočega in darujočega se Zveličarja ukazala, skerbeti in pomôči, da je cerkv. petje dostojno, lepo, ter določilom sv. Cerkve primerno. To je dolžnost, ki se iz vere in ljubezni do presv. zakramenta, kakor tudi iz pokorščine do Cerkve sama po sebi razumé. K temu moremo in moramo vsi pripomoči, če tudi po različni poti. Najprej imajo 1) oni, katerim je Bog podelil dar petja, dolžnost, pripomoči k cerkv. petju, da pristopijo k pevskemu zboru in so njegovi marljivi udje. Čigar serce je polno vere, da je sv. maša skrivnost vsih skrivnosti in da se pri spremenjeni godi čudež vsih čudežev, ta ne potrebuje nikakoršnega dokaza, da na koru peti je vsaj toliko častno, kakor pri altarlji streči. Kdor tega ne razumé tako, kakor je razumevala sv. Cerkev od nekdanj, ker v pevski službi ona vidi previsoko častno službo, ki se da primerjati poslovanju angelov, opravljajočih službo božjo v nebesih — temu manjka podlage in korenine vsega opravičenja, manjka mu terdne in žive vere. Mogoče, da vera še ni popolnem zginila iz njegovega serca; a ta vera ni več živa in ne donaša onega sadu, ki bi ga donašati imela. „Sè sercem se veruje v pravičnost, z ustni pa se priča v zveličanje“. (Rim. 10, 10.) Tako spričevanje v zveličanje pa je vestno sodelovanje na

cerkvenem pevskem koru, in prav zato ono ni le čez vse častno, temuž tudi za tiste, kojim je Bog podaril potrebne zmožnosti, vsakako sveta dolžnost. Kajti, če je sveta dolžnost, da vse, kar smo in imamo, vse dušne in telesne darove, kakor smo je prejeli od predobrotljivega Boga, tako tudi uporabimo in darujemo v njegovi službi in njemu v čast — kako vendar se bomo mogli odgovarjati, če se vsled naše nemarnosti in tožljivosti Bogu čast in poveličanje pri sv. maši krati? To poveličanje pa se Bogu jemlje povsodi, kjer se cerkv. petje sploh ne goji, ali pa táko, ki ne ustreza tirjatvam in določbam sv. Cerkve. To naj dobro pomislijo oni, ki jih tiče! Naj ne pozabijo, da tudi tù veljajo besede: Kdorkoli bode mene spoznal pred ljudmi, ga bodem tudi jaz spoznal pred svojim očetom, ki je v nebesih. Kdor pa mene zataji pred ljudmi, ga bodem tudi jaz zatajil pred svojim očetom, ki je v nebesih.

Res, marsikatera žertva, veliko truda in zatejevanja se zahteva od uda cerkv. pevskega zbora; marsikatera ura težavnega truda in pazljivosti poteče, preden morejo zadoneti na koru umetne pesni Bogu na čast. Vprašam pa: Kje na svetu se pač nahaja kaj lepega in krasnega, ki bi se zgodilo brez žertve in truda? Vprašam: Sme li nas žertva časa in truda pretežko stati, kadar gre za poveličanje Onega, ki je kri in življenje med neizrekljivimi bolečinami za nas daroval in še dan za dnevom iz neskončne ljubezni do nas svojo daritev ponavlja? Gotovo, ne poznam je nehvaležnosti, katera bi se s to primerjati dala! Slednjič še vprašam: Smé li nam kaka žertva v službi božji težavna biti, če drugi v službi posvetni in le zaradi razveseljevanja mnogo mnogo več žertvujejo? Pomislite vendar, koliko časa, denarja in truda člani posvetnih društev za svojo reč žertvujejo! Tu se ne brigajo, koliko bodo potrosili za letne doneske in druge izvanredne društvene potrebe; tù imajo časa dovolj za težavne skušnje trajajoče do pozne noči; tù ne manjka obojega, časa in novcev, za drage društvene svečanosti i. t. d. — in čemu vse to? Samo, da se razveseljujejo, da čast žanjejo, da svojo spretnost in umetnost razkazujejo! In tacih društev — nočem jih v nič devati — nahajamo povsodi, celo v vaseh; za čast božjo pa se nič ne stori. Ne najdeš jih 10 ljudi, ki bi hoteli iz ljubezni do Boga komaj s polovico onih žertev na novcih in času ustanoviti dober pevski zbor v poveličanje sv. maše! O sramota taki malomarnosti in nehvaležnosti! Treba bode gotovo za njo odgovor dajati. In vendar delajo oni (da z apostolom govorim) le zato, da prejmejo minljivo krono, nas pa čaka večni, neusahljivi venec! (1. Kor. 9, 25.)

2) K dostojnemu cerkv. petju morajo tudi oni pripomoči, ki nimajo sami zmožnosti, da bi na koru sodelovali. Zgodí se to lahko na več načinov. Najprej mora vsakdo službo pravih pevcev, kakor se spodobi, častiti, jih spoštovati ter njihov trud, kolikor mogoče, podpirati. Ne rečem, da treba petje hvalisati, pevcem prilizovati se in jim za njihov trud plačila dajati — ne, to bi bilo nevredno svete reči in bi se ne ujemalo s častjo hiše božje. Marveč rečem, da treba posel pevcev čislati, t. j. smatrati ga, kakor Cerkev, za častno službo altarja, katera je v najtesnejši zvezi s sveto daritvijo; nikakor pa ga zaničevati, kakor se (Bogu bodi potoženo) čestokrat godí, tudi ne pevcem z ošabnim zasmehovanjem in malenkostnim nerganjem veselja do njih-

vega poklica jemati, marveč jih sè spoštovanjem ter spodbujanjem podpirati. To zahteva že nekaka hvaležnost, do katere ima pevski zbor pravico, ker v imenu družih to častno službo opravlja, da Bogu hvalo poje, in ker v to sverho namesto družih marsikaj neprijetnega prenašati mora. — Dalje imajo vsi dolžnost, cerkvene postave v čislih imeti, t. j. molčati, kadar po cerkveni tirjatvi kor poje, n. pr. pri veliki maši. Podvreči se cerkvenim postavam pa se mora z veseljem in brez prideržka, brez jeze in nasprotovanja, najmanj pa se sme gerditi in zasramovati cerkv. določbe. „Ti preklinjajo, kar koli ne vedo“, pravi apostol. Potrudite se, cerkv. določbe spoznavati, jih prav razumevati, ne pa v slepi strasti in nevednosti zopervati sv. Duhu, ki vlada sv. Cerkev. Tudi so vsi dobromisleči ter za Cerkev in slavo božjo vneti verniki dolžni, kadar prilika nanese, čertanju pevcev se v bran postaviti, ali, kadar se jim po krivici zapreke delajo, podpirati jih z besedo in v djanji. Ker se imajo cerkv. postave, kakor gré, resno in strogo izpeljavati, treba tudi napačne navade, ki so se vsled nemarnosti in nevednosti v cerkv. petje vgnezdile, odpraviti. Toda vkljub vsemu podučevanju se vedno nahajajo ljudje, ki se taci navad ali razvad tem terdovratniše deržé, čem bolj so spačene in necerkvene. Ti potem pevcem v zlo štejejo in jih gerdo oberajo, če n. pr. mesto večglasne maše pojo enoglasni koral, celi „Gloria“ in „Credo“ mesto polovice, če se mesto posvetnih za cerkev nerabljivih napevov veršé resnobni in dostojni ali če se pri slovesni maši mesto pesni v domačem jeziku pojó predpisane latinske. V taci slučajih tedaj, ko se morda nekateri spodtikajo in kadar je iz zgolj nevednosti cerkv. postav ali celó iz strasti posameznih pevski zbor zabavljanju in sovražnim napadom nastavljen, potem je naloga dobromislečih in večih vernikov, da z mirnim podučevanjem nasprotje odpravijo, ugovore pobijajo, cerkv. postave branijo in čast cerkv. zboru varujejo. Tako bi se dalo mnogo pohujšanja odverniti, marsikateri dvom razvozlati in veliko nevednosti odpraviti.

Slednjič imajo verni stariši posebno dolžnost gledé cerkv. petja, da namreč, kolikor je mogoče in potrebno, svoje otroke priganjajo sodelovati na koru. Ne dá se z besedo popisati, koliko lepoto in milino, koliko veličastje, moč in polnoto dobro izurjeni glasovi otrók cerkv. petju dajejo. Kdor je kedaj dober zbor otroških in možkih glasov slišal, ta je gotovo tudi čutil, kako čisti, zvoneči glas otroški, v katerem se tako lepó značaj čistih, nedolžnih otroških serc razodeva, v serce sega, ondi sveto pobožnost in veselje vzbuja, da že tu na zemlji one krasne hvalnice pokušamo, s katerimi angeli nebesa napolnjujejo. Po pravici terdijo umetniki strokovnjaki, da so otroški glasovi nalašč za lepó cerkv. petje ustvarjeni, za doveršno umetno petje pa da so neobhodno potrebni. Tudi smemo na otroško petje obrniti besede 8. psalma: „Iz ust otrók in dojenčev si si napravil hvalo“. Kerščanski stariši naj bi si toraj v čast šteli, ako se njihovi otroci cerkv. petja udeležujejo; naj bi jih pridno k pevskim skušnjam pošiljali, skerbno nad njih obnašanjem čuli, da se tako vsaka nerodnost odverne. Da tū stariši pomagajo, je neobhodno potrebno, ker bi bilo sicer zavoljo lahkomišljenosti in nestanovitnosti otrók tudi najbolj goreče prizadevanje učitelja brez stanovitnega vspeha. Nadzorovanje in trud pa, ki jih imajo za otroke, bodeta se jim bogato poplačala. Kajti sodelovanje pri

slovesnem cerkv. petji ter temeljiti poduk sploh že veliko pripomoreta, da se otroško serce blaži, pa tudi živa udeležba pri daritvi sv. maši je posebno zaslužljiva in Bog tudi najmanjše žertve v svoji službi nepoplacane ne pusti.

3) Kakor za cerkv. petje, morajo verniki pa tudi za vse druge, po njem pouzročene potrebščine skerbeti. Kupovanje potrebnih koralnih knjig, maš in drugih skladeb, svečava in kurjava za pevsko šolo i. dr. zahtevajo vsako leto kolikor toliko denarja. Tu pa velja isto, kar pri družih potrebščinah za službo božjo. Nekdaj so verniki darovali vsega, kar je bilo potrebno, kruha, vina, sveč, denarja za napravo cerkv. oblačil i. t. d. Pozneje nastalo je vsled darov in ustanov pobožnih vernikov cerkveno premoženje, iz katerega se dandanes navadno vse cerkvene potrebe plačujejo. Kjer toraj cerkv. premoženje ne zadostuje, treba, da verniki, kakor že morejo, po prostovoljnih ali rednih doneskih, skerbé, da ničesar ne manjka, česar se potrebuje za spodobno službo božjo, toraj tudi za lepo, dostojno cerkv. petje. Če tedaj, kakor dandanes povsodi, po vsi pravici cerkve, kolikor mogoče, kinčamo, za lepe cerkv. posode, altarje in oblačila skerbimo: če se nikoli ne uperamo, kadar je treba z denarnimi doneski kinč hiše božje povišati; smemo tudi zahtevati, da se enako za cerkv. petje potrebni novi nabérajó in skladajo. Saj lepo cerkv. petje je v mnogem obziru najlepši kinč hiše božje, in samo ob sebi veliko potrebníše, kot krasne slike in dragocena oblačila.

(Konec prihodnjič.)

Razne reči.

— Preskušnja učencev orgl. šole Cec. društva v Ljubljani bode v četrtek 29. julija. K njej vabi uljudno čč. ude in druge gospode, ki se zanimajo za cerkv. glasbo in napredek naše šole predstojništvo Cec. društva.

— Sv. Oče Leon XIII. so 15. aprila za projektirano „gregorijansko šolo“, o kateri smo v zadnjem listu poročali, in ki se ima 1. novembra t. l. pričeti, beneficij 1075 lir letnega doneska ustanovili. — Naj bi ta lepi izgled sv. Očeta mnogo posnemovalcev našel! — Tudi stolni kapitel v Olomuci je sklenil, enega dečka te šole vzdrževati; kanonik dr. Witt bode za enega učenca po 300 mark na leto plačeval; reven avstrijsk duhovnik pa je ponudil (za 5 let) 100 gl. letne plače. Iz Compatri-ja v albanskem gorovji blizu Rima se je oglasilo že 7 učencev za to šolo.

— Občno Cec. društvo bode imelo 9., 10. in 11. avgusta v Augsburg-u glavni zbor. Program, ki obsega le vzorne skladbe, bode zverševal zbor avgsburške stolnice, združen z zborom škofijskega malega semenišča — skup 100 glasov. — Kdor bode hotel zborovanja udeležiti se, bode plačal 2—3 marke. Slišimo, da nekateri gospodje naših krajev nameravajo tje iti. — Glavni zbor salcburškega Cecil. društva bode letos v Kufstein-u 12. avg.; ratisbonskega škofijskega Cecil. društva pa v Amberg-u 3., 4. in 5. avg.

— Perve dni meseca aprila praznovalé so one samostanske občine, ki spadajo k redu sv. Benedikta, 1400letnico rojstva svojega ustanovitelja. Vsa poročila o tej slovesnosti pričajo gledé cerkv.-glasbenega dela, s koliko ljubeznjivo sinovi sv. Benedikta povelje sv. očeta Gregorija XVI. spolnujejo, ki jim je dal glavno pravilo: „Sanas sacrae liturgiae traditiones labescentes confovere.“

Opomba. Zaradi daljših člankov današnje številke, ki se ne dajo lahko deliti, so morali dopisi izostati. Naj nam gg. dopisniki prizanesó. Vredništvo.

Pridana je listu 7. štev. prilog.

Odgovorni vrednik lista Janez Gnjezda. — Odgovorni vrednik muzik. priloge Anton Foerster.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.